

да приѣме славянските проповѣдници добре, да ги привлече на своята страна и да имъ дозволи да продължатъ своето дѣло, което намѣрило такова голѣмо сжчувствие между сичките славянски племена. Когато Кирилъ и Методии са явиле въ Римъ, то донесле съ себѣ си мощите на св. Климента (които, по думите на легендите, св. Кирилъ донесалъ изъ Скития въ времето на своята миссия у хозарете), и папата ги приѣлъ съ особено тжржество. Адриянъ излѣзалъ предъ свѣтите братия въ своето пжлно облачение; слѣдъ него вжрвѣло сичкото римско духовенство съ свѣщи и съ кржстове въ рацете; а около тѣхъ сичките римски граждани. Кирилъ и Методии подале на римскиятъ пжрвосвѣщенникъ своите славянски преводи, които биле земени отъ Адрияна и положени на престольтъ въ черковата св. Петаръ. Въ сжщата черкова била отслужена и литургия, въ която солунските братия приняле участие на славянски езикъ. Множество римски епископи са вжоружиле противъ славянското богослужение, и Кирилъ билъ принуденъ да са препира съ тѣхъ и да имъ доказва правотата на своето дѣло. Скоро послѣ това Адриянъ издалъ особено послание, въ което са одобряла славянската писменность и дѣйствиата на свѣтите братия. Това послание вжоружило латинското духовенство още повече противъ солунските реформатори, но папата го принудилъ да мжлчи. Почти сичките нови историци са сжглашаватъ, че Адриянъ е земалъ славянските апостоли подъ своето покровителство съ политическа цѣль. Но какви доказателства сж употрѣбляле Кирилъ и Методии за своето оправдание? Житиетата разказватъ, че